

U S N E S E N Í

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců JUDr. Jitky Hroudové a Mgr. Marka Bedřicha v právní věci žalobce : **Prof. Dr. L. T.**, adresa pro doručování: proti žalovanému: **Grantová agentura České republiky** se sídlem Evropská 33b, Praha 6, zastoupen Mgr. Markem Vojáčkem, advokátem se sídlem Týn 1049/3, Praha 1 v řízení o žalobě proti sdělení žalovaného ze dne 9.3.2011 čj: 663/11/GR/Ma

t a k t o :

- I. **Žaloba se o d m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou, podanou u Městského soud v Praze, domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 11.3.2011, kterým žalovaný zastavil grantový projekt reg.č.P 408/10/1632. V podané žalobě uvedl, že žalovaný udělil žalobci grant, který po roce zastavil. Jeho dopis ze dne 11.3.2011 a dopis kontrolní rady žalovaného ze dne 17.6.2011 je třeba považovat za rozhodnutí orgánu veřejné správy, které je způsobilé přezkumného řízení ve správním soudnictví. Je tomu tak přesto, že uvedené akty nemají formálně formu rozhodnutí a nejsou tak označeny. Uvedl, že je navrhovatelem a realizátorem grantového projektu, žalovaný napadeným rozhodnutím grantový projekt zastavil. Grantová agentura je osobou veřejného práva, která je způsobilá poskytovat práva, tato omezovat a rušit, zasahuje tak svým jednáním do práv oprávněných subjektů, je správním orgánem ve smyslu § 69 soudního řádu správního. Dále uvedl, že proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce stížnost ke Kontrolní radě Grantové agentury, tím vyčerpal prostředky nápravy, které umožňují vnitřní předpisy žalovaného. Negativní stanovisko kontrolní rady ze dne 17.6.2011 bylo žalobci doručeno dne 25.6.2011, dvoutříměsíční lhůta k podání správní žaloby je zachována. Žalobce namítl nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, není zřejmé, z jakých důvodů žalovaný grant zastavil. Nesprávnost napadeného rozhodnutí spočívá v tom, že žalovaný grant ukončil, aniž by své rozhodnutí odůvodnil, není zřejmé, z jakých podkladů žalovaný vycházel. Grantový projekt byl zastaven v souvislosti s průběžnou zprávou žalobce, kterou je každý realizátor grantového projektu povinen pravidelně předkládat. Z průběžné zprávy, včetně doplnění na základě výzvy oborové komise žalovaného, jasně vyplývá informace o uskutečněných akcích, popis jednotlivých projektů a předpokládané činnosti. Definuje částky a položky, za něž byly prostředky dány. Zdůvodnění rozhodnutí je zcela obecné, není založeno na předložených dokumentech. Kromě jediné nebyla zahraniční cesta ani účast na konferencích z grantu financována. Zahraniční

cesty, pobyty a účasti na konferencích, byly financovány z jiných zdrojů, jsou ve zprávě uvedeny pro úplnost informací o projektu. Použití prostředků na jedinou cestu je řádně odůvodněno. Navrhl proto zrušení napadeného rozhodnutí.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě stručně zrekapituloval průběh řízení, uvedl, že od smlouvy o poskytnutí podpory žalovaný odstoupil z důvodu nesplnění předpokladů k pokračování podpory projektu s odkazem na článek XII. odst. 3 smlouvy o poskytnutí dotace na podporu grantového projektu č. P 408/10/1632. O odstoupení od smlouvy informoval žalovaný žalobce dopisem ze dne 9.3.2011 č.j. 663/11/GR/Ma, dne 31.3.2011 adresoval žalobce žalované dopis obsahující jeho stanovisko, ve kterém vyjadřuje nesouhlas s ukončením financování. Odstoupení od smlouvy považuje žalobce, který je řešitelem projektu, za neplatný právní úkon. Věci se zabývala kontrolní rada, která dne 17.6.2011 informovala žalobce, že v procesu zastavení projektu neshledala porušení předpisů. Dne 25.8.2011 žalovaný dopisem opět vyzval k předložení závěrečné zprávy o řešení projektu, tuto zprávu, datovanou dnem 31.8.2011 žalobce dodal a žalovaný následně projekt vyhodnotil jako „splněno s výhradou“. Zákon o podpoře výzkumu neupravuje podávání stížností na rozhodování žalované týkající se průběhu řešení grantu, nicméně bylo postupováno analogicky podle § 36 odst. 8 zákona a věc byla vyřízena jako stížnost. Uvedl, že žalobu považuje za nepřipustnou. Žalobce je řešitelem projektu, příjemcem dotace je Univerzita Karlova v Praze, a to na základě smlouvy, jež byla uzavřena mezi grantovou agenturou jako organizační složkou České republiky na straně jedné a Univerzitou Karlovou na straně druhé. Žalovaný je agenturou hospodařící samostatně s účelovými a institucionálními prostředky, přidělenými zákonem o státním rozpočtu České republiky, a to podle zákona č. 130/2002 Sb. o podpoře výzkumu, experimentálního vývoje a inovací z veřejných prostředků a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 130/2002 Sb.“). Protože příjemce podpory, Univerzita Karlova, není subjektem, který je uveden v ustanovení § 9 odst.5 zákona o podpoře výzkumu, nebylo vydáno rozhodnutí o poskytnutí podpory, nýbrž byla s ní uzavřena smlouva o poskytnutí podpory, která se řídí obchodním zákoníkem. Také v případě porušení závazků ze smlouvy se postupuje, vedle příslušným smluvních ujednání, podle obchodního zákoníku. Zákon o podpoře výzkumu na několika místech vylučuje aplikaci správního řádu. Vztahy založené smlouvami o podpoře je nutno považovat za vztahy soukromoprávní, jakkoliv se odehrávají v rámci práva veřejného. Žalobcem napadený úkon není rozhodnutím vydaným ve správním řízení. Žalovaný má za to, že žalobce není aktivně legitimován k žalobě, správní soud nemá pravomoc věc projednat. Navrhl, aby soud žalobu odmítl.

Městský soud v Praze se zabýval otázkou, zda jsou splněny zákonem stanovené podmínky pro to, aby se věcí mohl meritorně zabývat, po posouzení dospěl k závěru, že tomu tak není.

Z obsahu spisového materiálu vyplývá, že dne 18.12.2009 uzavřela Česká republika – organizační složka státu Grantová agentura České republiky jako poskytovatel s Univerzitou Karlovou v Praze jako příjemcem smlouvu o poskytnutí dotace na podporu grantového projektu s názvem: „Prevence v soukromém právu: Preventivní odpovědnost v právu deliktním“. Registrační číslo grantového projektu bylo P 408/10/1632 s tím, že Univerzita Karlova jako příjemce dotace ustanovuje jako řešitele projektu žalobce Prof. JUDr. L. T., CSc.

Sdělením ze dne 9.3.2011 č.j. 663/11/GR/Ma sdělila Grantová agentura České republiky rektoru Univerzity Karlovy, že na základě doporučení oborové komise společenských a humanitních věd, po zhodnocení dílčí zprávy projektu reg.č.P 408/10/1632,

rozhodlo předsednictvo na zasedání dne 24.1.2011 ustoupit od smlouvy o řešení projektu reg.č.P 408/10/1632 a ukončit financování výše uvedeného projektu k 31.12.2010 a grant zrušit.

Z obsahu spisového materiálu je pak zřejmé, že žalobce reagoval na uvedené sdělení ze dne 9.3.2011 o odstoupení od smlouvy sdělením ze dne 31.3.2011 a stížností, kterou podal jednak žalobce jako řešitel projektu, jednak proděkan Univerzity Karlovy v Praze za Právnickou fakultu. Uvedená stížnost byla vyřízena sdělením předsedy Kontrolní rady Grantové agentury ČR ze dne 17.6.2011 čj: 1586/11/GR/KR, kterým bylo žalobci sděleno, že Kontrolní rada v procesu rozhodování o pokračování, resp. zastavení grantového projektu reg.č.P 408/10/1632 nedošlo k porušení předpisů upravujících postup a orgánů Grantové agentury ČR.

Z obsahu spisového materiálu je zřejmé, že žalovaná Grantová agentura ČR uzavřela jako poskytovatel smlouvu o poskytnutí dotace na řešení vybraného projektu, tuto smlouvu uzavřela s příjemcem účelové podpory Univerzitou Karlovou v Praze. Z ustanovení § 9 odst. 1 zákona č. 130/2002 Sb. vyplývá, že účastníky smlouvy o poskytnutí podpory jsou poskytovatel a příjemce s tím, že mezi náležitosti smlouvy o poskytnutí podpory patří mimo jiné i označení řešitele projektu. Tato skutečnost však neznamená, že by řešitel projektu byl smluvní stranou smlouvy o poskytnutí podpory. Z ustanovení § 9 odst. 3 uvedeného zákona pak vyplývá, že smlouva o poskytnutí podpory se řídí ustanoveními obchodního zákoníku, nestanoví-li tento zákon jinak.

Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení sdělení Grantové agentury ČR ze dne 9.3.2011, kterým uvedená agentura odstoupila od smlouvy a v důsledku toho došlo k zastavení grantového projektu reg.č.P 408/10/1632.

Soud se zabýval charakterem tohoto úkonu žalovaného. Jak již bylo výše uvedeno, tímto úkonem Grantová agentura ČR jako poskytovatel účelové podpory sdělila příjemci této podpory, Univerzitě Karlově v Praze, že odstupuje od smlouvy, a to s odkazem na článek XII. odst. 3 smlouvy, která byla uzavřena dne 18.12.2009. Podle uvedeného článku XII. bod 3 smlouvy o poskytnutí dotace na podporu grantového projektu č.P 408/10/1632 je poskytovatel podpory v případě, že nejsou dle uvážení poskytovatele splněny předpoklady k pokračování podpory projektu nebo jestliže příjemce odmítl návrh dodatku ke smlouvě, vždy oprávněn od smlouvy odstoupit. Úkon, který žalobce napadl podanou žalobou je tedy úkonem, kterým Grantová agentura ČR jako smluvní strana odstupuje od uzavřené smlouvy. Jde o úkon, který má soukromoprávní charakter, neboť jedna ze smluvních stran tímto způsobem projevila vůli odstoupit od uzavřené smlouvy. Jde tedy o úkon, který ukončuje smluvní vztah, který byl uzavřen mezi Grantovou agenturou ČR a dalším subjektem, Univerzitou Karlovou v Praze. Jde tedy o úkon, který se řídí ustanovením obchodního zákoníku, když ze zákona č. 130/2002 Sb. nevyplývá, že by ukončení smluvního vztahu bylo svých charakterem autoritativním rozhodnutím Grantové agentury ČR, kterým by jednostranným způsobem bylo zasazeno do práv či povinností druhé smluvní strany. Postavení smluvních stran je rovnocenné, příjemci podpory, Univerzitě Karlově, nic nebránilo v tom, aby trvala na uzavřené smlouvě a bránila se v občanskosoudním řízení proti odstoupení od smlouvy.

Z ustanovení § 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s.ř.s.“) vyplývá, že ve správním soudnictví poskytují soudy ochranu veřejným subjektivním právům fyzických i právnických osob způsobem stanoveným tímto zákonem a za podmínek stanovených tímto nebo zvláštním zákonem a rozhodují v dalších věcech,

v nichž tak stanoví tento zákon. Podle § 4 odst. 1 písm. a) soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy. Z uvedených ustanovení vyplývá, že soudy ve správním soudnictví poskytují ochranu v oblasti veřejné správy. V případech, kdy jde o přezkoumání rozhodnutí správních orgánů, pak další podmínky stanoví ustanovení § 65 s.ř.s., které upravuje žalobní legitimaci. Podle § 65 odst. 1 kdo tvrdí, že byl ve svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti (dále jen „rozhodnutí“), se může žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popř. vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak. Ustanovení § 65 odst. 1 s.ř.s. vyplývá, že žalobní legitimace je vázána na takový úkon správního orgánu, kterým se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují práva nebo povinnosti žalobce s tím, že musí jít o úkon, který je činěn výlučně v oblasti veřejné správy. Úkon, který je v této věci žalobou napaden, však nesplňuje podmínky definice rozhodnutí, tak jak je uvedena v § 65 odst. 1 s.ř.s. Žalobou napadený úkon Grantové agentury ČR ze dne 9.3.2011 je úkonem smluvní strany, kterým jedna smluvní strana sděluje druhé smluvní straně (Univerzitě Karlově v Praze), že odstupuje od smlouvy. Uvedený úkon nelze považovat za úkon, kterým se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují práva a povinnosti žalobce, neboť žalobce jako řešitel projektu nebyl ani smluvní stranou a tudíž ani adresátem předmětného úkonu. Práva a povinnosti z předmětné smlouvy vznikla smluvním stranám, tedy Grantové agentuře ČR a Univerzitě Karlově.

Žalobce nelze považovat ani za třetí osobu, které se ukončení poskytovaného grantu dotýká, neboť postavení třetích subjektů lze odvodit pouze z ustanovení § 65 odst. 2 s.ř.s. Podle tohoto ustanovení může podat žalobu i účastník řízení před správním orgánem, který není v žalobě oprávněn podle odstavce 1 tohoto ustanovení, tvrdí-li že postupem správního orgánu byl zkrácen na právech, která jemu přísluší takovým způsobem, že to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí. Jednak je nutno zdůraznit, že žalobou napadený úkon ze dne 9.3.2011 není rozhodnutím ve smyslu definice uvedené v § 65 odst. 1 s.ř.s., jednak je zřejmé, že žalobní legitimace podle § 65 odst. 2 s.ř.s. je vázána na účastenství v řízení před správním orgánem. Nebylo-li žádné řízení vedeno, a to se v dané věci nestalo, pak nemohl být žalobce účastníkem takového neexistujícího řízení a nemůže odvozovat svou žalobní legitimaci ani z ustanovení § 65 odst. 2 s.ř.s.

K tomu, co bylo výše uvedeno je nutno konstatovat, že žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení sdělení žalované ze dne 9.3.2011. Ze spisového materiálu nevyplývá, kdy se uvedené sdělení přesně dostalo do dispozice žalobce, nicméně z jeho reakce, kterou projevil dne 31.3.2011 v dopise, který adresoval předsedovi Grantové agentury České republiky, ve kterém poukázal na to, že odstoupení od smlouvy považuje za neplatný právní úkon, je zřejmé, že do dispozice žalobce se uvedené sdělení ze dne 9.3.2011 dostalo do dispozice žalobce nejméně uvedeného dne 31.3.2011. Žaloba byla podána k Městskému soudu v Praze dne 18.8.2011. Je tedy zřejmé, že žaloba proti uvedenému úkonu, které žalobce označuje za rozhodnutí, byla podána po uplynutí zákonem stanovené lhůty, jež je uvedena v § 72 odst. 1 s.ř.s. Podle uvedeného ustanovení lze žalobu podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou. Podle § 72 odst. 4 s.ř.s. zmeškání lhůty pro podání žaloby nelze prominout. Ve vztahu k napadenému úkonu ze dne 9.3.2011 je tedy nesporné, že žaloba byla podána po uplynutí zákonem stanovené lhůty a je nutno ji považovat

za opožděnou. Lze poznamenat, že žalobce odvozuje dodržení dvouměsíční zákonem stanovené lhůty ode dne doručení dopisu Kontrolní rady Grantové agentury ČR ze dne 17.6.2011. Toto sdělení je však vyřízením stížnosti žalobce a nelze ho považovat za rozhodnutí, kterým bylo rozhodováno o opravném prostředku žalobce v předepsaném procesu, který by tvořil jeden celek, jako je tomu např. v řízení podle správního řádu.. Úkon Kontrolní rady Grantové agentury ČR je nutno považovat za samostatný úkon, kterým byla vyřízena stížnost žalobce proti úkonu ze dne 9.3.2011, mezi těmito úkony žalované není vzájemná souvislost, z níž by bylo možno dovodit, že lhůta pro přezkum úkonu ze dne 9.3.2011 se odvíjí ode dne doručení sdělení o vyřízení stížnosti ze dne 17.6.2011.

Podle § 46 odst. 1 písm. c) s.ř.s. soud usnesením odmítne návrh, byl-li návrh podán osobou k tomu zjevně neoprávněnou. S přihlédnutím k závěru soudu o tom, že žalobce nemá žalobní legitimaci dospěl soud k závěru, že jsou splněny podmínky pro odmítnutí podané žaloby podle uvedeného právního ustanovení. Pouze pro úplnost lze poukázat na to, že dle názoru soudu jsou splněny i podmínky pro odmítnutí návrhu podle § 46 odst. 1 písm.a) s.ř.s. pro neodstranitelný nedostatek podmínek řízení, protože žalobou napadený úkon není rozhodnutím ve smyslu definice, uvedené v § 65 odst. 1 s.ř.s. i pro odmítnutí podle § 46 odst. 1 písm. b) s.ř.s., podle něhož soud usnesením návrh odmítne v případě, že byl podán opožděně.

Výrok o nákladech v řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 3 s.ř.s., podle něhož žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba odmítnuta.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 30.května 2014

JUDr.Hana Veberová
předsedkyně senátu